

Mennyei eszpresszó

A pünkösödöt vidéken akarták eltölteni, egy parasztházban. „Ott legalább csönd van”, jelentette ki Feri, és fellapozta a régi iskolai atlaszt, „nincs stressz, nincsenek ideges emberek. A kert tisztára, mint egy arborétum”, áradozott, „tele van százéves gyümölcsfákkal”. Kezével egy ideig bizonytalanul körözött Észak-Magyarország domborzati térképe fölött, majd diadalmasan lecsapott Salgótarjánnál, aminek a környékén zsírpecsétek éktelenkedtek. Mutatóujjával végigsimított a Palóc Olümposz gerincén, megcirógatta a Dobroda-patak völgyét. „A falu egyébként elég kicsi”, sandított most Dinára, „én pont ezt szeretem benne. Hogy olyan világvégi.” Aztán türelmetlenül továbblapozott. „Persze ez az ősrégi vacak nem jelöli”, mondta idegesen, és rágyújtott. Gyűlölte a tehetetlenséget, minden egyes alkalommal befeszlült tőle.

Dina azért odaképzelte a könyvbe a kis fekete pontot két másik, lehetetlen helységnév közé. Szinte látta maga előtt a fákkal szegélyezett szűk, erdei utat, ami egy takaros mézeskalácsházhoz vezetett. Alig várta, hogy odaérkezzenek.

Az utazás napján későn ébredt. Kapkodva készülődött. A vállfáról leakasztott egy kivágott felsőt, azt, amiben legutóbb úgy megbámulták a HÉV-en, a konyhában felhajtott egy bögre kávéját. Igyekezett száműzni fejéből a negatív gondolatokat. Megint az anyjával álmodott, mióta újra egyedül élt, ez gyakran előfordult vele. Ilyenkor különféle egzotikus helyeken jártak, a háttérben felbukkant a tengerpart, a kristálytisza vízben lubickoló fürdőzők. Az anyja viszont cseppet sem tűnt elégedettnek. A férfiakra magyarázott neki szigorúan, feltartott mutatóujjal. Hogy pontosan mit, arra Dina csak homályosan emlékezett, mert az álomnak ezen a pontján általában felriadt. „Nincs igazad, mama”, motyogta önkéntelenül félálomban, és belemarkolt a mályvaszín plüsshuzatba.

Az anyján kívül egyvalaki egyengette még a sorsát. Dina legjobb barátnője, Cica, aki saját elmondása szerint már jó ideje nem volt hajlandó egyetlen percet sem pazarolni jöttment hímneműekre. A két nő egyébként remekül kiegészítette egymást. Amit Dina anyja általában csak sugallt, azt Cica nem félt kimondani. Amióta pedig Cica a neves pszichiáter ülésein is részt vett, jóval magabiztosabban mozgott a párkeresés útvesztőjében. Mostanra odáig jutott, hogy a kudarcok ellenszere egyértelműen a menekülés, erről azonban Dinát az istennek se sikerült meggyőznie, hiába igyekezett. Nyilvánvaló volt, hogy a barátnője abba a típusba tartozik, amit a neves pszichiáter nemes egyszerűséggel a „menthetlen” kategóriájába sorolt.

Dináék a Nyugatinál beszéltek meg a találkozót. A nő a Westend előtt átvágott a tömegen, és beszállt Feri leharcolt Opeljébe, ami, mint egy vásároló autója, dugig volt papírdobozokkal. Megpróbált helyet csinálni közöttük, lábát egy sörösrekeszre helyezte. „Na, végre”, sóhajtott megkönnyebbülve, „már azt hittem, soha nem érek ide”. A férfi vicces fintort vágott. „Mindjárt fél tíz”, közölte kissé türelmet-

lenül, majd odahajolt, hogy megpuszilja a nő arcát. A bőrének arcszesz, a ruhájának édeskés öblítőillata volt, amitől Dinának olyan érzése támadt, mintha egy virágzó réten sétálgatna. Feri beindította a motort.

Útközben még beugrottak a férfi rokonaihoz Maconkára, azt tervezték, hogy megnézik a kastélyt is. Az épületet a kétezres években felújították, jól nézett ki az internetes képeken. A rokonok később lebeszélyték őket. Nem túl nagy szám, mondták, ráadásul a felújításra kapott pénz egy részének lába kélt, a kastély félig-meddig romos. „Még majd rátok omlik ott valami. Meg sok arrafelé a cigány.”

Mikor megérkeztek, a család portája, egy fákkal szegélyezett régimódi kockaház üresnek tűnt, a csengetésükre senki nem felelt. Az öreg biztosan az állatokat eteti a hátsó kertben, gondolták. Dina körülnézett. Az épületet élénksárgára festették, oldalán azonban meghagyták a feliratot: „tiszta udvar, rendes ház”. A környék, ameddig csak a szem ellátott, virágba borult gyümölcsfákkal volt teleültetve. A levegőben cseresznyeillat terjengett.

Kis idő múlva a néni szaladt eléjük lila otthonkában, összecsapta a kezét. „Jaj, miért nem szóltatok”, siránkozott, „ha tudtam volna, hogy jöttök, sütöttem volna. Rossz fiú vagy”, fenyegette meg ujjával játékosan Ferit, aki ezen csak nevetett. Átölelte, hatalmas mancsaival óvatosan megropogtatta a madárcsontú nőt. Mintha medve ölegetett volna egy fészekből kihullott fiókát.

„Gézát is áthívhatnánk”, nézett ki a hóna alól a nagynénje, de Feri legyintett. „Hagyd csak, Juli néni”, mondta, „majd ráírok cseten. Úgyis van egy kis elintéznivalónk”.

Az idős rokonok a zsúfolt konyhába tessékelték őket. Egymáshoz passzírozódtak a műbőr sarokülön. Az ablakból pont ráláttak az unokahúg minisziklakertjére, melynek tőszomszédságába szorgalmas kezek rózsabokrokat, kissé távolabbra pedig fűszernövényeket ültettek. Fejük fölött bekeretezett polaroidkép függött. Rajta négytagú család, papa, mama és két beesett arcú tini integetett emeletes turistabusznak támaszkodva, valahol az út mellett. Egytől egyig hófehér, Metaxa feliratú pólót viseltek. Az öregasszony most kinyitott egy szekrényt, poharat, tányért vett elő. A levegő sűrű lett és nehéz, mint egy bioboltban.

„És hol ismerkedtetek meg?”, kérdezte, miközben nedves konyharuhával gondosan letörölgette az asztalt. „Csak nem az iskolában? Ferike nem is mesélte. Igaz, rég járt már nálunk”, tette hozzá elgondolkodva. Dina a férfira nézett, de az nem válaszolt, arcán elégedett vigyorral falta a süteményt. Kicsivel később pedig a konyhaajtóba állt az öreggel cigizni.

„Nem, nem az iskolában”, rázta a fejét zavartan Dina.

„Akkor hol?”

„Hát... ööö... van pár közös ismerősünk...”, kezdte a másik bizonytalanul, de a néni már nem figyelt rá, szórakozottan pakolt tovább az asztalon. Dinának rókás tányér jutott, utoljára talán az óvodában látott hasonlót. Gyorsan bekapott pár szemet a száraz teasüteményből, amit bodzaszörppel öblített le. Olyan volt, mint az ecet, de azért legyűrte valahogy. A világegyet nem bántotta volna meg ezeket a kedves embereket. Ők viszont nem nagyon törődtek vele, végig Ferit faggatták. Tudni akarták, hogy megy a tanítás, s főleg a biznisz, amibe a férfi nemrég egy kollégájával közösen vágott bele, és amit a múltkor Géza, Feri unokaöccse is megpedzett nekik. Az öreg a hírtől egészen lázba jött. Mindig is tudta, hogy ennek a Feri gye-

reknek van érzéke az ilyesmihez, de jobbnak látta, ha nem szól. Hátha azzal csak a kedvét szegné, amilyen makacs volt. Lám, végül mégis csak neki lett igaza, gondolta most az öreg büszkén. A két férfi kávéautomatákat üzemeltetett a fővárosban és néhány vidéki településen, Ferinek jól jött egy kis mellékes a tanári fizetéshez.

Késő délután indultak el tőlük. Innen csak negyedóránnyira volt Feri nagyszüleinek a háza. Benne régi és retró minden, de azért kedves. Vagy legalábbis ismerős. Hatalmas, gondozatlan kert kornyadozó gyümölcsfákkal, a szobákban ócska bútorok. Konyha villanyrezsóval, viaszosvászonnal leterített asztallal. A falakra aggatott képeken nagyfejű csecsemők és elsőáldozó kamaszlányok tekintete révedt a semmibe. Pont, mint Dina nagymamájánál délen, két megyével odébb.

„Na igen”, nézett körül szakértő szemmel Dina, „egy ilyen berendezést nyilvánvalóan csak nosztalgiából őriz meg az ember. Bár a vintage-ért néha fizetnek is, nem? Az interneten látni ilyen oldalakat.”

Feri nem tudta. A házzal eddig a szülei foglalkoztak, idejük se lett volna mindent átnézni. Emiatt maradt úgy, ahogy most van.

Dina a vállára tette a kezét. „Nem baj”, búgta, „jó így”. Ez az egész tulajdonképpen Feri múltja, ő pedig szeretne erről a múlttól minél többet megtudni. Ezt komolyan is gondolja. Ezért van most itt, többek között.

Megbeszélték, hogy hétfő délután utaznak vissza a fővárosba. A férfi behordta az autóból a táskákat, utána megágyazott a nyikorgó, kétszemélyes rekamién. Levették, jólesett ebben a melegben a hűs paplan alatt egymáshoz érni. Csönd volt és nyugalom, egyedül a tyúkok kárálása hallatszott át a szomszédból.

Csak akkor gyújtottak villanyt, mikor már teljesen besötétedett. A derengő sárga fény furcsa ákombákomokat rajzolt a pókhálómintás falakra. Kint a kertben és az utcán is mélyfekete volt az ég.

„Hát igen, itt még az esték is mások”, vetette fel Dina elgondolkodva. „Kizárólag itt, falun tud olyan sötét lenni, mint egy zsákban.”

„Ez igaz”, kontrázott rá Feri, „cserébe viszont látni az égen egy csomó csillagot. Főleg nyáron. A városban ez sincs, ahogy annyi minden más sem.”

„Tényleg, milyen lehet egy ilyen régi házban élni? Úgy értem, igaziból”. Dina felült, kissé előrehajolva rákönyökölt a párnára. A hirtelen mozdulattól feljajdult alatta az ágy, a rugók a fenekébe fúródtak.

Feri megrázta a fejét. Nem volt rajta a szemüvege, vaksin pislogott. „Fogalmam sincs”, vallotta be, „még sose próbáltam. Csak szünidőben, mikor anyámék ide pateroltak az öregekhez néhány hétre. Na de azért az nem ugyanaz”, okoskodott. A szemüvegéért nyúlt, közben diszkréten elnyomott egy ásítást. „Ez a viskó, mondjuk, tényleg jól bírja”, csapkodta meg tenyerével a piszkosfehér falat, „ilyet ma már tutira nem építenek. Akkor még voltak igazi mesteremberek”, tette hozzá fontoskodva, „nem úgy, mint most”. Hunyorogva méregette a szobát, mintha most látná életében először. „Száz éve egyébként itt még bordélyház volt”, toldotta meg büszkén, miközben alig észrevehetőn kihúzta magát, „ide járt az egész falu. A tulaj a háború után adta el, akkor vették meg nagyapámék.”

Kicsit később Dinának az is eszébe jutott, mi lenne, ha éjjel az öregek váratlanul visszatérnének. A fogason, mintha csak a szomszédba ugrottak volna el rövid időre, még ott lógtak a ruháik. Néhány kibolyhosodott férfitulaj és mintás ott-honkák. Alatta fél pár gumicsizma meg különböző méretű mamuszok. A mama

biztosan rikácsolna, villant Dinába, Feri pedig csak vigyorogna, mint egy idétlen kamasz, aki most készül elveszíteni a szüzességét.

A férfi ráadásul szóba hozta, hogy a nagyapja szintén ebben az ágyban halt meg, amitől Dina émelyegni kezdett. Hogy elterelje a gondolatait, körülnézett, hová pakolhatná a ruháit. A ruhásszekrény szóba se jöhetett, dugig volt Feri nagyanyjának a holmijaival. A naftalintól egyébként is mindig kiújult az allergiája. A könyvespolc széléről végül egy papírzsebkendővel letörölte a port, kirakta a fekete csipkebugyikat és a melltartókat, amiket magával hozott. A férfi alsógatyái, pólóli egy kissé foltos *Aranyember* és egy meglepően újszerű *Emberi sors* mellé kerültek. Az *Anna Karenina* borítóján törékeny női alak fordult a tesztkós óvszerezés dobozok irányába. Az éjszaka nyugodtan telt.

Reggel a salgótarjáni piacra indultak bevásárolni. Vettek hurkát, tojást és csirkemáját, utána kis ideig andalogtak a központban. Dina megpróbált természetesen lépkedni az új szandáljában, ami satuként fogta körül a lábfejét. Még szoknia kellett benne a járást. Érezte magán a kutakodó tekinteteket, ahogy végigfutnak a bokájától egész a tarkójáig, meggusztálják a húsos combjait. Szép nő volt, de már évek óta küzdött a súlyával. Képtelen volt leadni azt a tíz-tizenöt kilót, ami aljas kis hurkák formájában még a főiskola alatt rakódott rá. Megvastagodott a dereka és a karja, nyáron a felesleges víztől fel is puffedt. Most is úgy érezte, mintha szalmával tömték volna ki a végtagjait.

Éppen indultak volna a kocsihoz, amikor megszólalt Feri mobilja. A kollégája hívta, akivel az automatákat üzemeltették.

„Egy csomó helyen kifogyott az anyag”, hunyorított Feri a nőre vidáman, kissé eltartva magától a készüléket. „Gyula azt mondja, még ma újra kéne tölteni mindet.” Határozott léptekkel indult a parkoló felé, a másik alig bírta követni magas-sarkúban tipegve. Dinára most váratlanul, a semmiből tört rá a sürgető vizelési inger, azonnal vissza kellett fordulnia. A férfi eközben a szatyrokkal volt elfoglalva, nem figyelt rá, gyorsan be akart pakolni mindent. „Sietni kell”, magyarázta fennhangon, inkább csak magának, „délutánra itt már teljesen megáll az élet. A kocsinál megvárlak”, vetette oda a nőnek.

Dina az utolsó pillanatban robbant be a nyilvános vécébe, arra se maradt ideje, hogy magára zárja az ajtót. A nagy sietségben lepisilte a nadrágját, a nedves foltokat maroknyi papírral próbálta felitatni. Idegesítette a rohanás, de szólni mégsem szólt semmit. Felesleges, gondolta, ez az egész biztosan nem tart tovább fél óránál, és legalább közben is együtt leszünk. Addigra már egyébként is eldöntötte, hogy ha törik, ha szakad, jól fogja érezni magát.

A diploma után egy fordítócégnél helyezkedett el, ennek lassan már hét éve. A főnöke igazi hajcsár volt, a munka pedig rengeteg. Éjjél előtt nemigen került ágyba. Jó helyen vagyok? Mit akarok kezdeni az életemmel? – az utóbbi időben egyre gyakrabban tette fel magának ezeket a kérdéseket. De végül mégsem váltott munkahelyet. Tudta, hogy Feri nála is többet dolgozik, a férfi panaszkodott, hogy nem jut ideje semmire. És tessék, most mégis úgy intézte, hogy kettesben legyenek, ez valamiért fontos volt neki.

Dina képzeletben máris tett egy kis pipát Feri neve mellé. Még a társkereső oldalról is törölte a profilját, jutott eszébe, direkt ellenőrizte utazás előtt. Ha erre

gondolt, már nem bánta, hogy a férfi nem valami puccos hotelba vitte. A ház ugyan nem egy wellness szálloda, ráférne egy alapos felújítás, de arra jó, hogy kicsit kiengedje a gőzt. Ráadásul végre egy hús-vér férfi mellett. A lényeg úgyis az, mondta magában, hogy jobban megismerjük egymást, a többi csak felesleges körítés.

Elsőnek a rendőrség előtt álltak meg. A férfi kipakolt a járdára néhány *Mennyei eszpresszó* feliratú papírdobozt, majd kissé gondterhelten Dinához fordult. „Ide jobb, ha egyedül megyek be”, mutatott a vöröstéglás épületre, „engem legalább ismernek. Te várj meg itt, jó? Most nincs kedvem magyarázkodni a zsaruknak”, tette hozzá grimaszolva.

„Oké”, bólogatott Dina, „majd a kocsiban megvárlak”. De néhány perc múlva mégis bemenekült egy óriási platánfa alá. A forróságban képtelenség volt az autóban megmaradni. A ruhájából is csavarni lehetett volna az izzadtságot. Unalmában csinált néhány fotót a telefonjával, majd felteszem a Facebookra, gondolta bágyadtan. Szórakozottan figyelte az épület előtt elhaladó járőr-kocsikat, a szemközti park foghíjas padjain cigarettázó helyieket.

A belvárost egyébként a lelakott tömbházakkal, a málladozó szocreál terekkel együtt is hangulatosnak találta, sőt, kifejezetten vadromantikusként. Remélte, hogy egyik nap majd Szlovákiába is átugranak. A határ tízpercnnyire sincs innen. Most szinte látta magukat, ahogy Ferivel kéz a kézben beszélnek egy kisvendéglőbe, ahol sztrapacskát, esetleg más különlegességet rendelnek. A fekete-fehér, képzeletbeli filmkockák naponta többször is leperegtek a szeme előtt.

Később megálltak az önkormányzatnál és az iskola előtt is. Feri a portásokat szidta. Megint magyarázkodnia kellett, dohogta, mikor visszaérkezett, ezek egész egyszerűen képtelenek megjegyezni, hogy ő itt a kávé ember. „Ez tényleg ennyire bonyolult?!” A zsebéből előhúzott egy zsebkendőt, megtörölte vele a homlokát. „A kávé gép is megadta magát”, sorolta, „alig bírtam elindítani”. A kollégája persze egyszer se vette fel a telefont, hiába hívta vagy százszor. „Mindig ez van”, tette hozzá Feri ingerülten, „annyira jellemző. Ha egyszer az ég a fejünkre szakadna, nyilván azt is nekem kéne megoldanom.”

Végre elindulhattak. A férfi, már a kocsiban ülve, ismét fellelkesült. „Most az a legfontosabb”, magyarázta Dinának, „hogy összehozzuk Gyulával azt a bizniszt a piacon. Gondolj csak bele, a kofák sima hétköznapiakon is kitermelnének több tízezer forintot. Tisztára aranybánya”, kacsintott a nőre. „Talán el lehetne intézni”, okoskodott kicsivel később, „hogy kitegyék azt a tót faszit a drága automatájával együtt, aki eddig csak bezavart. Ideje végre rendesen betörmöni a piacra”, mondta Feri nevetve, és fejével a hatalmas dobozok felé biccentett, melyek majd' szétfeszítették a csomagtartót.

„Aha”, helyeselt Dina elhaló hangon, „az tényleg fantasztikus lenne”. Közben a mellettük elsuhanó tájat bámulta. A barna-zöld szántóföldeket, mögöttük pedig, a távolban egy alacsony fából álló kiserdőt. Az égen néha elhúzott felettük egy-egy légyipiszoknyi repülőgép. Dina fáradt volt, a kánikula a maradék erejét is kiszívta. Egész testével az anyósülésbe süppedt. Most úgy tűnt neki, mintha egy kerekeken guruló vízágyon utazna, amit ugyanúgy, mint ezt a rozoga Opel-t itt, a feneke alatt, szintén Feri vezetné.

Hallgattak. A férfi lassított, óvatosan kikerült egy családot, akik biciklijükkel libasorban haladtak az út szélén, azután ismét rálépett a gázra. Most nem szólt a nőhöz, a jövőt érintő tervek láthatóan teljesen lefoglalták a gondolatait.

Másnap még melegebb volt, délutánig ki se mozdultak a házból. Akkor a helyi kocsmába ültek be, mert a férfi találkozni akart néhány törzsvendéggel. Egyikük-

nek kisboltja volt, a másíknak pedig megbízható kontaktja a piacfelügyelőséghez. Feri odatelepedett a sarokban ráérősen iszogató emberekhez, megrendelte a söröket, majd a kötelező udvariassági körök után rátért az üzletre. Néhány óra múlva a nőnek akadozó nyelvvel azt ígerte, este majd biliárdoznak, de ez végül nem jött össze. Fáradt volt, kérte, hogy inkább töltsenek le egy filmet az internetről.

Este a konyhában ültek. Ültek és izzadtak. A levegő most sem mozdult, megadóan tűrték, ahogy lassan átnedvesedik rajtuk a ruha. Feri unottan nyomkodta a telefonját, a vacsoráról készített Instagram-fotókat rendezte albumba. Minden nap feltöltött belőlük egyet az internetre. „Egyszerűen mennyei lett a disznótoros!”, hirdette az aznap esti kép. Feri ujjatlan pólóban és rövidgatyában trónolt az asztalfőn, előtte, a feketére égett serpenyőben jókora véres és májas hurkák tekeregtek. Ő maga, szemüvegét a feje búbjára tolva, vaksin pislogott. Kezével, mint valami eltévedt legyet, hajtotta el homlokáról a kövér vízcseppeket.

Dina a levelezéseit nézegette, de egy idő után meguntta, felállt. A hokedli is nyomta a fenekét. Arra gondolt, hogy az itt töltött két nap alatt tulajdonképpen nem is csináltak semmit. Ferire nézett. Ahogy a férfi ott ült izzadtan, vörös fejjel, a halántékára tapadt hajával, nagy jóindulattal sem lehetett volna jóképűnek mondani. A szája vékony volt, már-már pengeszerű, a szemöldöke túlságosan világos. Mintha nem is lenne ott semmi. Ez pedig, Dina anyja szerint legalábbis, semmi jót nem jelentett. Egy pont mínusz.

Pedig Feri volt a legelső, akivel kapcsolatban úgy tűnt, talán mégsem hiábavaló ez az egész internetes társkeresés. Korábban főleg munkások, biztonsági őrök meg IT-sok írtak neki, Dina nem is nagyon tudott velük miről beszélgetni. Feri mégiscsak tanár, gondolta, és csak néhány évvel idősebb, biztosan jobban összeillenek, mint a többiek közül bármelyikkel. Ott volt például az a bankár, aki az egyik fotón egy igazi tigriskölyökkel pózolt, és imádott telefonálni. Polyton azt kérte, a nő mélyítse el a hangját. Ennél szexisebbet el sem tudna képzelni, bizonygatta vágyakozva, ő pedig gyanította, hogy a férfi ilyenkor rendszeresen magához nyúl. Amikor nemet mondott neki, a bankár egyszerűen lekurvázta.

Feri viszont sokáig a szexet sem hozta szóba. Az oldalra összesen két fényképet töltött fel magáról: az egyiken csak annyi látszott, hogy szőke és szemüveges, a másik profilból ábrázolta futás közben. A bemutatkozója is rövid volt. Felsorolt néhány érdeklődési kört, de semmi locsogás. „Ígazi lelki társat keresek”, írta, „megértő, ízig-vérig nőt. Remélem, itt megtalálalak.”

Két hét levelezés után döntöttek úgy, hogy találkoznak. Gyakran csináltak közös programot, Dina úgy látta, a dolgok jól alakulnak közöttük. Ha eszébe jutott, hogy ebből még bármi lehet, legbelül ujjongott. Már így is túl sokáig volt egyedül. Pontosan három év telt el azóta, hogy Karez, akivel jó ideig együtt képzelték el a jövőjüket, egyik napról a másikra elfogadta egy multicég ajánlatát, és Londonba repült. Kissé forrófejű, de nem ez volt az egyetlen baj vele. Dinával túlságosan sok dologban nem értettek egyet. A nő mindenesetre kénytelen volt feladni a budai albérletet, és néhány hónapra visszaköltözött az anyjához. Ebből majdnem másfél év lett. Az utóbbi időben viszont egyre inkább úgy érezte, bizonyos kompromisszumok mellett szinte bárkibe bele tudna szeretni. Akár még Feribe is.

Igen, mindenkinek jár még egy esély, gondolta most, talán éppen ő lesz az, akiről a végén kiderül, hogy megérdemelte a bizalmat. Lesz, ami lesz. Odalépett a férjéhez, és a vállára tette a kezét. Csókolóztak, aztán elindultak az ágy felé. Dina vetkőzni kezdett, de Feri hirtelen elkapta a kezét, és gyengéden magához szorította. „Várj”, mondta, „előbb mutatok valami érdekeset”. A nő értetlenül nézett rá, a férfi pedig bekapcsolta a laptopját. Fényképeket mutatott, amik egy hatalmas parkban készültek, nem messze a fővárostól. Némelyiken ő maga is látható volt. A többiekkel együtt szorgalmasan hordta a téglát a tűző napon, ültette a facsemetéket. Később a már kész épület előtt pózolt vigyorogva, munkásruhában.

„Ez a meditációs csarnok”, mondta Feri, és ujjával a következő képre bökött. Egy nagy terebben legalább százan ültek egymással szemben, hatalmas kört alkotva. Középen fiatal férfi térdelt, tenyerével eltakarta az arcát.

„Most mit csinál?”, érdeklődött Dina. Látta Ferin, hogy kissé elérzékenyült.

„Életválságba került”, válaszolta a másik elhomályosult tekintettel, „a többiek éppen energiát küldenek felé. Ettől majd új erőre kap”, magyarázta, „hamarosan legyőzi a szenvedést”. És tényleg, a fotón látható fiatal férfi később már egy idősebb nőt támogatott.

„Nemrég én is ilyen állapotban voltam”, mondta Feri megindultan, „szerencsére már kutya bajom. Az életem a helyére került, és spirituálisan is rengeteget fejlődtem. Meg aztán újra elkezdtem futni”, sorolta, „a csapattal pedig gyakran kirándulunk. De ez a park a legjobb”, tette hozzá lelkendezve, „a gyerekekkel is kipróbáltuk tavasszal”.

„Milyen gyerekekkel”, rémült meg Dina, mert máris látta maga előtt a férfit egy szakajtónyi gyerekkel. Szókék voltak, pirospozsgásak, és egytől egyig szemüveget viseltek. Mindjárt kiderül, hogy nős, kezdte most emésztetni magát, esetleg elvált. Az anyja és Cica szerint viszont mindkettő tiltólistás. Mert ezek elvárják, hogy építsd újra az önbizalmukat, közben meg kiszívják belőled az életerőt. A csontjaidat is leszopogatják. Szépen megerősödnek, aztán egytől egyig lelécelnek.

Feri azonban biztató mosolyt küldött felé, a szeme csillogott. Ahogy beszélt, most egészen jóképűnek látszott. „Hát az osztályommal”, ragyogta, „a közös meditációs hétvégénken. Tudod, mondtam nekik, hogy gondolkodjanak el szépen a jegyeiken, meg azon, hol rontották el eddig. Aztán koncentráljanak erősen a javulásra. Képzeld”, tette hozzá büszkén, „a dolog abszolút működött. Jóval kevesebben buktak az idén.” Ünnepléses mozdulattal bökött a képernyő felé. „Úgy csináltam mindent, ahogy azt a mester előírta”, mondta, s közben elindított egy videót. A felvételen rokonszenves középkorú férfi beszélt lelkesítőn, valahol az Andokban. A köréje gyűlt tömeg áhítattal hallgatta.

„Látod”, suttozta Feri Dinához hajolva, „ez ő”, és megfogta a nő mellét. „A legfantasztikusabb ember, aki valaha élt a földön”, duruzsolta. „Feltétlenül el kell olvasnod a könyvét”, nézett Dinára lágyan, aki egy szót sem szólt. „Hidd el”, folytatta Feri, „nincs olyan, akinek az életét ne tudná jobbá tenni. Egyik nap átküldöm ímélnben, jó? Alapmű.”

„Jó”, dűnnyögte a nő alig hallhatóan. „Majd később.” Leállította a felvételt, és meztelenül Ferihez simult. Fogalma sem volt, mit mondhatna neki. Az igazat megvallva sosem vonzották az efféle hókuszpókuszok, egész egyszerűen képtelen volt hinni bennük. Azt azért remélte, hogy Feri mindebből semmit nem érzékel.

A férfi végül megadta magát, de az arcán látszott némi csalódottság. Ledobta magáról az alsónadrágot, és kötelességtudón ráfeküdt a nőre.

Kis idő múlva pozíciót cseréltek. Most Dina került felülre. Miközben a csípőjét mozgatta, egy kopasz csecsemőt bámult a falon. Kicsit hasonlított Ferire. Ebből a szögből már-már gonosznak tűnt a gyerek fogatlan vigyora. A nő önkéntelenül is arra gondolt, mit nyújtott neki Feri mostanáig. Meg arra, hogy az utóbbi időben történt-e a kapcsolatukban pozitív irányú elmozdulás. Ezeket a kérdéseket már csak Cica miatt is fel kellett tennie magának, hisz bizonyos dolgokban a barátnőjének igaza volt. Persze Dina a világért sem akart volna olyan lenni, mint ő. Nem, azt azért mégsem. Titkon mindig is az volt a véleménye, hogy Cica feminista, ez pedig Dina számára csupán egyetlen dolgot jelentett. Azt, hogy a barátnője örökre magányos marad, hisz születésétől fogva egyszerűen képtelen a férfiakkal való kompromisszumra. De hiába rohangált *The future is feminism* feliratú pólókban, vagy tűzött puncsi formájú kitűzőt a kabátjára. Közben, erre Dina meg mert volna esküdni, mégiscsak azt a himneműt kutatta, akinek végül a vállára hajthatja a fejét.

Hát igen, sóhajtotta Dina, mi nők, bárhol is vagyunk a világban, egész életünkben szeretetre és egy kis boldogságra vágyunk. De amikor most Ferire nézett, csak egy hangosan fújtató testet látott maga előtt, ahogy oldalra fordított fejét a párnába fúrta. Arca jócskán kivörösödött, pipaszár lábán az igyekezettől megfeszült az izom.

Később, mikor Dina zuhanyozni indult, a férfi a fürdőszobaajtóhoz állt, és a kezében tartott könyvből hangosan olvasni kezdett. A nő odapillantott. Ez volt az, amit Feri mindenhová magával cipelt, Dina megismerte a borítójáról. Folyton a táskájában lapult, nyilván azt remélte, a nő egy idő után rákérdez, mi az. Dina viszont végig úgy volt vele, inkább nem faggatja Ferit a könyvről. Ha akarja, gondolta, úgyis elmondja. A férfi most, miközben a salétromos helyiségben függőségről, útkeresésről, tapasztalatról olvasott, a mutatoujját is felemelte, mintha a tanítványainak magyarázná a tananyagot.

Soha nem fogja feladni, dohogott magában Dina, mert épp a kádban állt, az ócska, megvetemedett ajtót pedig nem lehetett becsukni. De azért tovább szappanozta magát. Abban reménykedett, hogy ha nem vesz tudomást róla, hamarabb véget ér ez az egész.

Mindig ez van, gondolta keserűen, a férfiak egy idő után mind megbolondulnak. Karesznek az állatvédelem volt a mániája. A férfi, nem sokkal azelőtt, hogy külföldre költözött volna, belépett az Árva Csincsilák Egyesületébe. A hétvégéket is rendszerint velük töltötte. Ha pedig Dinával nagy ritkán mégis kimozdultak otthonról, kizárólag abba a kávézóba volt hajlandó beülni, ahol a fogyasztásért cserébe macskákat lehetett simogatni. Istenem, mennyit veszekedtek emiatt is. Persze, mint kiderült, tök feleslegesen. Ferit meg, legyintett Dina, inkább hagyjuk. Holott az elvárásai igazán nem voltak nagyok. Színházban csak egyszer voltak, vacsorázni talán kétszer vagy háromszor. De Dina ilyenkor is ragaszkodott hozzá, hogy a számláját ő maga rendezze. Meg akarta mutatni, hogy ő nem olyan nagyigényű, mint a többiek, akikkel Feri az utóbbi időben találkozgatott. Nem, ő csak egy kis szeretetre vágyott. Most viszont megint úgy érezte, becsapták.

Eszébe jutott a rokonszenves férfi fotója, amit Feri profiloldalán, a Facebookon látott. Sejtelmes, kissé elmosódott, fekete-fehér kép volt, mint valami pop-art ikon

portréja. A mester állítólag már évek óta halott volt. Dina pedig túlságosan fáradt ahhoz, hogy cuki házikedvencek után most egy szellemmel viaskodjon.

Türelmetlenül megnyitotta a csapot. Nagy adag hideg vizet zúdított az előre odakészített forró vizes lavórba. Haját is mosott. Feri hangját onnantól elnyomta a víz zubogása. A nő egy idő után észrevette, hogy a férfi nem áll már az ajtóban. Biztosan odakint dolgozik, gondolta Dina, esetleg egy fa alatt meditál. És kiült a kertbe szárítkozni. A gang azonban üres volt, csak a széken felejtett laptop nyekeregte Feri kedvenc Quimby-albumát végtelenített playlistról. Majd csak előkerül, nyugtatta a nő magát. A konyhában töltött magának egy bögrébe a mennyei eszpresszóból, ami ott állt üvegkancsóban a pulton. A férfi főzhette le nemrég, még nem hűlt ki egészen. Dina nagyot kortyolt az italból, aztán az egészet visszaköpte. Olyan volt az íze, mint a poshadt víznek. Kinézett az ablakon, a kert most is csendes volt és nyugodt.

Előhúzta zsebéből a mobilját. A képernyőről az anyja és Cica néztek vissza rá élénk színű fürdőruhában, kisimult arccal. A háttérben a zsúfolt Balaton-part látszott. A kép tavaly készült Siófokon, ahol legutóbb hármásban nyaraltak. Tulajdonképpen ott voltak a legboldogabbak.

